

ELENA BRIGHTLIGHT

ŽIJ SVŮJ SEN

Elena BrightLight

ŽIJ SVŮJ SEN

1. Sen

Knihovna u nás doma nebyla velká. Čítala desítku knih a tři disneyovky, kterými jsem listovala pořád dokola. Až jsem se jednou rozhodla. A napsala vlastní disneyovku. Bylo to pokračování příběhu o malé mořské víle Ariel. Jmenovala se „Arieliny první Vánoce“. Byla to kniha zhotovená z listů, vytrhaných z notýsku, s obkreslenými obrázky, napsaná velkým hůlkovým písmem a vložená do dvoulistu papíru, tvořící obálku knihy.

„Víš, ale Ariel se nemohla bouchnout hlavou o led, protože moře nezamrzá. A na pláži nerostou jehličnaté stromy, takže je lidi nemohli kácet,“ řekl mi taťka, dřevorubec.

Ano, nevěděla jsem to. Jak bych mohla. Chodila jsem teprve do druhé třídy základní školy. Zeměpis jsme ještě nebrali. A psát jsem taky pořádně ještě neuměla. Vlastně jsem psala ještě dříve, než jsem psát uměla. Někteří kritici mi v době psaní této první kapitoly říkají to samé: „Píšete knihu, a ještě ani pořádně psát neumíte“.

„A proč to skončilo špatně?“ zeptal se mě taťka, a vrátil mi moji knihu „Briliantové srdce“.

„Skončilo to právě dobře! Ne jak v Titanicu. Prostě umřeli oba a byli spolu navěky!“ objasňovala jsem myšlenku své knihy, až jsem nakonec usoudila, že mi v mém věku 14 let už nemůže být objektivním čtenářem můj taťka. Jak by mohl chápat zamilovaný příběh teenagera. A tak se mojí další čtenářkou stala moje kamarádka. Jí se můj příběh líbil. A světe div se, za pár týdnů za mnou přišla se svojí vlastní knihou! Její knihy měly literárnější úroveň a byly vtipné!

Byla jsem šťastná, že i ona žije svůj sen! *Dodnes nevím, zda ji byl motivací příběh o lásce a můj idealistický pohled na svět, nebo tak špatná úroveň mého literárního díla, že si uvědomila velikost svého vlastního talentu!*

V 15 letech přišla otázka, jakou školu si vybrat. Psaní knih byla pro mě jasná volba. Jen taková škola v okolí neexistovala. Tak jsem zvolila tu, která se tomu nejvíce blížila a měla v rozvrhu nejvíce hodin literatury.

Snila jsem o tom, jak budu chodit do školy, kde budeme číst knihy, psát, a dokonce je i vyrábět!

„Nebyla jsi přijata,“ oznámil mi taťka a podal mi vyjádření o výsledku přijímacích zkoušek.

„Ale v dopise píše, že se dá odvolat! Jde vidět výsledky testů!“ nechtěla jsem se svého snu vzdát a chtěla jsem vidět ty výsledky.

„V češtině jsi měla za 5. Měla jsi tam chyby,“ vrátil se po několika dnech taťka z práce později a oznámil mi výsledek jeho návštěvy ve škole.

„Ale v dopise píšou,“ pokračoval, „že se můžeš přihlásit na učební obor knihař, že tam mají ještě volná místa, ale je potřeba se rozhodnout co nejdříve.“

Byla jsem před rozhodnutím. Bud' druhé kolo přijímacích zkoušek na škole, kam jsem se přihlásila kvůli kamarádce a byla by ze mě poštačka, anebo se rozhodnout teď' a jít na učební obor knihař, na školu, na které jsem chtěla studovat maturitní obor.

„Psáním se žít nedá! Musíš umět dělat rukama! Jedině tak přežiješ!“ seznámil mě tehdy s realitou taťka.

Ale do kdy je to realita jiného člověka? A kdy se to stává realitou vaší? Realitou vaší se to stává v okamžiku, kdy to přijmete do své mysli. Vědomě jsem to přijala. Podvědomě jsem si ale říkala: To tak! Dobrá, budu se učit vyrábět knihy! Ale abych si je pak mohla tisknout a vydávat sama!

Nastoupila jsem na učiliště. Hodiny literatury byly o tom umět celý životopis autora, přesná data narození a úmrtí, kolik měl daný autor manželek a názvy všech knih, které napsal.

A praxe byla poslední ročníky o tom házet tříkilové encyklopedie v němčině do baličky a dávat je zabalené na paletu. 8 hodin denně. 5 dní v týdnu. Ve firmě, se kterou měla škola domluvenou spolupráci.

Život ve větším městě mi přinesl spoustu přátel a „párty life“ život. Přestala jsem psát. A pila. Můj život byl jako neřízená střela.

Až do jednoho okamžiku. Pily jsme s kamarádkou z jedné láhve, a tak jsem chytlá mononukleózu. Lékař mi oznámil, že tak tři měsíce nikam nesmím, je to onemocnění lymfatického systému, takže následek je horší imunita a mám v podstatě v háji játra, takže bych neměla pít, minimálně půl roku. A hrozil mi převoz do nemocnice. Měla jsem pocit, jako by můj život skončil. Nedokázala jsem si představit život bez alkoholu! Život jen v reálném světě, který mi pocit štěstí nepřinášel!

Zůstala jsem sama. Sama mezi čtyřmi stěnami. Nejdřív jsem si psala s přáteli. Čím víc ubíhal čas, tím víc jsem si uvědomovala, že moji přátelé z „párty life“ života nejsou skuteční přátelé. A že si s nimi ani vlastně nemám moc co říci. Zůstali mi jen dva spolužáci ze třídy.

Vždycky jsem si myslela, že slavní spisovatelé jezdí na osamělá místa, aby je neotravovali fanoušci, nebo pro inspiraci do krásných míst. Ale já

nebyla slavný spisovatel. Zůstala jsem sama se sebou. Sama mezi prázdnými zdmi. Sama s prázdným životem. Jak se může život tak obrátit? Z okamžiku, kdy si myslíte, že máte všechno a žijete si. Ale často je to jen iluze. Alkoholem vyvolaný chvilkový pocit štěstí, protože si ho neumíte vytvořit sami. Jak dokážeme sami sebe ničit, aniž bychom si to uvědomovali. A když nezůstane nic, jen realita, jen čistá realita, víte jedno – že sami před sebou nikdy neutečete. Můžete to udělat, ale mezi čtyřmi stěnami pravděpodobně nevydržíte, nebo se zblázníte. Jiná cesta, než přestat utíkat, není. A jít sám, sama do sebe. Co vám zbude, když vám vezmou všechno? Možnost být s přáteli, možnost pít, možnost jakéhokoliv útěku, nebo navození si pocitu chvilkového štěstí, a to nemluvím o nemožnosti vidat se s někým, s kým chodíte. Nemožnosti být ve vztahu. Ale v jakém? Kolik vztahů ale máme a když zůstanou jen realitou, tak jsou prázdné. Nebo jsou jen útekem před sebou samým? Teď to už nešlo. Utíkat před realitou, kterou jsem si sama vytvořila. Před prázdným životem. Musí existovat něco, co dá člověku smysl, co dá člověku sílu bojovat, něco, pro co člověk rád vstává ráno z postele. Co je to, co dává člověku pocit štěstí? Nezávisle na druhých, na věcech. Co je to, to jeho? Ta jediná věc, která je jeho součástí? Ta jediná věc, která v jeho mysli rozhoduje o jeho přežití?

Snažila jsem si vzpomenout na dětství, na okamžiky, kdy jsem byla šťastná. Šťastná sama se sebou, neřešila jsem čas, ani že se potřebuji najíst. Byl to jen idealismus dětství? Neměla jsem bůhví jak šťastné dětství. To nemohlo být ono. A pak se mi vybavila vzpomínka. Jak jsem jako dítě dokázala čmárat, hodiny a hodiny, na papíry. Vlnovky. Neuměla jsem psát. A pak se mi začal promítat celý život, jako film. Když jste zavření mezi čtyřmi stěnami, sami se sebou, je to jediný